

Kate Brooks &
Duncan Shelley

- Hétszáz évvel ezelőtt? Maga viccel?
Ki maga, és miért jött?

- 1322 tavaszán találkoztunk, Londonban,
és összebarátkoztunk. Téged akkoriban
Elke van Wierennek hívtak,
Hollandiában születél.

Az én nevem, Norman Trickey.
És hogy miért vagyok itt?
Nos, ez egy becsületbeli ügy!

Amer és
a láthatatlan bilincs

Copyright © 2012 Kate Brooks & Duncan Shelley

A könyv bármely részének sokszorosítása, akár elektronikus,
akár mechanikus úton – ideértve az információtároló és –visszakereső
rendszereket is –, a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos!
Kivételt képeznek a sajtóértékelés vagy ajánlás céljára
idézett rövid részletek.

ISBN 978-963-89067-9-3

www.brookskiado.hu

www.duncanshelley.com

Borító: Végh Brigitta

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzsment Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Nyomdai munka: Multiszolg Kft.

Amer 1139. születésnapjára.
További jó egészséget kívánunk!

ELSŐ FEJEZET

Janison a telefonra ébredt. Kinyomta a programot és felült az ágyban. Egyedül volt a lakásban, mégis magához húzta a köntösét, és szemérmesen megkötötte az övet.

Általában frissen ébredt, most mégis fáradtan sétált ki a fürdőszobába. Becsukta maga után az ajtót. Nagyot ásított. Gépiesen elvette a poharát, megnyitotta a csapot, megtöltötte langyos vízzel. Ásítva fogkrémet nyomott a tubusból az új fogkefére, amit tegnap vásárolt. Ivott egy kortyot, és hozzálátott a fogmosáshoz.

Még nem volt egészen ébren, lélekben máshol járt. Próbálta felidézni a határidőnapló csütörtöki lapját, a mai nap programját, találkozókat, fontos tárgyalásokat, munkát, telefonhívásokat. Két tárgyalás biztosan lesz, az új projekt miatt, amit hónapok óta próbált elindítani. Profi tárgyalóként nem nagyon kételkedett a találkozók sikerében. Ez jó, ennek örült. Valakit fel kell hívnia Ausztráliában, de már nem emlékezett a nevére. És Phil...

Felnyögött. Úgy érezte, szívesen visszamenne az ágyba, zokogni egy kicsit. De nem, ezt nem fogja megtenni. Ki van zárva. Ő ilyen nem tesz, annál százszor erősebb. Beszélnie sincs kivel azokról a fájdmakról, amik a lelkét nyomják, és amik annyira marják belül. Néha magára sem ismert. Régebben nem ilyen volt. Erős, magabiztos, mindenből siker lett, amihez hozzáért. Még most is nagyon jó, de már nem annyira erős.

Phil...

Nem tudta, hogyan csinálja. Legalább húszszor elküldte már, de aztán mindig visszafogadta. Mintha elvesztené önmaga egy részét, amikor bűg a telefon, felveszi, és hallja a remegő hangját: *Segíts...* Mindig bajba kerül. Egyedül élni sem tud. Mint egy gyerek. Nagy gyerek. Régen el kellett volna felejtene, de valamiért nem tudta megtenni.

És ma is hívni fogja, este biztosan át akar majd jönni. De nem, az nem jó, nem jöhet át, nem!

Majd valahogyan kikönyörögi, és megint beleegyezik. Aztán elalszik a nappaliban, a fotelban, vagy...

De nem, ezt nem! Kellene valami program estére, ami éjszakába nyúlik, hogy legyen kibúvó.

Befejezte a fogmosást, eltette a fogkefét, majd kiöblítette a száját. Vicsorogva belenézett a tükörbe, hogy lássa hibátlan fogsorát.

– Jézusom... Mi ez?

A bal szeme nem olyan volt, mint lenni szokott. Közelebb hajolt a tükörhöz. A szeme merő vér.

– Úristen, mi történt velem?

A rémülettől azonnal leizzadt. Évek óta romlik a szeme, és most még ez is...

Iszonyatos nyomás nehezedett rá, az üzletek, a projektek, a rengeteg felelősség, és Phil...

– Miért történik ez velem?

Visszabotorkált a nappaliba. Most azonnal szemészhez kell mennie, nem számít, mi van beírva a naptárba, lemondja! Elvette az asztalról a határidőnaplót, leült a fotelba. De nem nyitotta ki, felhúzta a lábait, jobb karjával eltakarta az arcát.

– Túl nagy a nyomás, még nekem is túl nagy...

Bőgni akart, de nem tehette. A lánya talán hazajön, váratlanul beállít, nem láthatja meg így! Halálra rémülne. De mégis... Olyan jó lenne néha egy kicsit gyengének lenni! Csak egy kicsit...

Kopogtak. Három lágy koppantás.

Janison az ajtó felé kapta a fejét.

– Ki lehet az? – kérdezte magától, visszafojtott hangon.

Linda, a lánya nem lehet, neki van kulcsa. Ha elvesztette, akkor hívta volna már. És biztosan nem kopog, hanem csenget. Ha Phil...

– Jaj, ne... – Janison gyomra görcsbe rándult a gondolatra.

De miért kopog? Miért nem csenget? Nem jó a csengő?

Hirtelen az jutott eszébe, hogy áramszünet van. A hatalmas tévé felé fordult: a kis piros pont ott világított a helyén.

Felállt, elrendezte a ruháját, a nappali falra akasztott tükrében gyorsan megtörölte az arcát és megigazgatta a haját.

Elindult az ajtó felé. Talán az egyik szomszéd? Vagy szerelő? A postás?

Az ajtó elé állt, belenézett a kukucskálóba. Középkorú, ismeretlen, öltönyös férfi állt az ajtóban. Megnyugodott, elfordította a kulcsot. Mosolyt erőltette az arcára. Kinyitotta az ajtót.

– Jó reggelt! – köszönt.

A férfi, harmincöt-harminchét éves lehetett, sportos alkatú, inkább sármos, mint jóképű. Nemcsak a csodálatos sötét öltöny, a hozzá illő bíbor nyakkendő, a vakítóan fehér díszzsebkenő, a fekete, készítettett bőrcipő mutatta, hogy nem akárki áll az ajtóban: egész lényéből hihetetlen, kifinomult elegancia sugárzott. Magabiztos mosoly játszott az arcán, a tekintete valószerűtlenül tiszta.

– Seidie! Rég láttalak! Megváltoztál – a férfi végigmérte a nőt, majd nevetve hozzátette. – Előnyödre!

– Ööö... bocsásson meg, összetéveszt valakivel, én...

– Janison Sherman! Tudom! Én még Seidie-ként ismertelek meg. Sok év telt el azóta.

A nő kezdett összezavarodni. Próbált emlékezni, de sem ez a férfi, sem a Seidie név nem mondott neki semmit. Eszébe jutott a véres bal szeme.

Ebben a pillanatban a férfi előre lépett, odanyúlt a szeméhez, és gyengéden lejjebb húzta az alsó szemhéját.

Janison nem lépett hátra, hagyta, hogy az ismeretlen megvizsgálja az ajtóban állva. Volt valami megnyugtató szakértelem a mozdulatában.

– Álmodban elpattant egy hajszalér a szemedben – mondta könnyed, megnyerő hangján. – Hirtelen felszökött a vérnyomásod, miközben aludtál. Valamitől nagyon megijedtél álmodban. Semmi baj, majd elmúlik!

– Ön orvos? – kérdezte Janison.

– Igen – bólogatott az ismeretlen. – Egy ideje nem praktizálok, de ismerem az emberi testet.

– Bocsásson meg, összezavarodtam, elnézést kérek! Honnan ismerjük egymást? Hol találkoztunk?

– Londonban.

– Most már biztos, hogy összetéveszt valakivel! Én soha nem jártam Angliában!

– Dehogynem! Igaz, régen volt már.

Janison még mindig az emlékezetében kutatott. A gyerekkorában voltak üres foktok, de biztosan nem járt Európában. Vagy mégis?

– Mikor volt ez? – kérdezte.

– 1322-ben – felelte a férfi.

Janison egy pillanatra azt hitte, rosszul hall. Talán 1992-öt akart mondani?

– Mikor?

– 1322-ben. Tavasz volt, május 19. A koraesti órákban. A pontos időt meg nem mondom! – az elegáns ismeretlen nevetett. – Nos... hogy hol... Na, igen, egy ivóban!

– 1322-ben? Maga viccel? A bolondját járhatja velem? Ki maga, és miért jött? Azonnal feleljen, vagy távozzon, kérem, mert szemészhez kell mennem! – ripakodott rá Janison.

– 1322 tavaszán találkoztunk, Londonban, és összebarátkoztunk – felelt az ismeretlen. – Téged Eelke van Wierennek hívtak, Hollandiában születél, 1296. november 1-én. Seidie volt a beceneved, nyurga, fiatal hölgy voltál. Az én nevem, Norman Trickey. Te úgy ismertél: Amer. És hogy miért vagyok itt? Nos, ez egy becsületbeli ügy!